

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lipca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Adam Redzik (przewodniczący)

SSN Paweł Czubik

SSN Maria Szczepaniec (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania A. W.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr [...] z dnia 9 listopada 2023 r.
w przedmiocie nieprzedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu
na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym
dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie, ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2022 r.,
poz. 1291,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 10 lipca 2024 r.,

**uchyla zaskarżoną uchwałę i przekazuje sprawę Krajowej
Radzie Sądownictwa do ponownego rozpatrzenia.**

Paweł Czubik Adam Redzik Maria Szczepaniec

UZASADNIENIE

Uchwałą z dnia 9 listopada 2023 r., nr [...] w przedmiocie nieprzedstawienia
wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego

w Sądzie Rejonowym dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie, ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2022 r., poz. 1291, działając na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (t.j. Dz.U. 2021, poz. 269; dalej: „u.KRS”) Krajowa Rada Sądownictwa nie przedstawiła Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie A. W. i E. P. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie.

Pismem z dnia 19 grudnia 2023 r. (data stempla pocztowego) A. W. (dalej: „skarżąca” lub „odwołująca”) zaskarżyła ww. uchwałę Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 9 listopada 2023 r. w przedmiocie nieprzedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie, ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2022 r., poz. 1291 (dalej: „uchwała”) w zakresie w jakim nie przedstawiono Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie A. W. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie.

Zaskarżonej uchwale odwołująca się zarzuciła:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego:
 1. art. 2, art. 32 ust. 1 i 2 oraz art. 60 Konstytucji RP poprzez błędną wykładnię tych przepisów a w konsekwencji ich niewłaściwe niezastosowanie, tj. brak dokonania oceny odwołującej na podstawie przejrzystych i równych kryteriów awansu, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej, zasadom równego traktowania oraz zasadom demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, co skutkowało niezasadnym nieprzedstawieniem Prezydentowi RP wniosku o powołanie odwołującej się do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie,
 2. art. 60 Konstytucji RP w zw. z art. 61 § 1 ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych poprzez błędną wykładnię tych przepisów tj. przyjęcie, iż odwołująca się nie daje gwarancji wykonywania obowiązków sędziego sądu rejonowego na najwyższym poziomie w sytuacji, gdy ww.: wymóg nie stanowi wymogu ustawowego a jedynie okoliczność uznaniowo i dowolnie przyjętą przez KRS i to jedynie w stosunku do odwołującej się, a zatem sprzecznie z zasadą równego

dostępu do służby publicznej, co skutkowało niezasadnym nieprzedstawieniem Prezydentowi RP wniosku o powołanie odwołującej się do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie,

3. art. 42 ust. 3 Konstytucji RP w zw. z art. 60 Konstytucji RP w zw. z art. 61 § 1 ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych poprzez błędną wykładnię tych przepisów tj. przyjęcie, iż odwołująca się winna dokonać zgłoszenia kandydatury na wolne stanowisko sędziego dopiero po prawomocnym zakończeniu postępowania dyscyplinarnego, w sytuacji gdy nie istnieje ograniczenie ustawowe dopuszczalności zgłoszenia kandydatury na wolne stanowisko sędziego wobec osób w stosunku do których toczy się postępowanie dyscyplinarne, zaś KRS przed podjęciem uchwały w dniu 9.11.2023 r. dysponował aktami tegoż postępowania z których wynikało, iż postępowanie dyscyplinarne wobec odwołującej się zostało umorzone na podstawie art. 17 § 1 pkt. 2 ustawy - Kodeks postępowania karnego tj. wobec stwierdzenia, że czyn nie zawiera znamion przewinienia dyscyplinarnego (zaś wcześniej wydano postanowienie o odmowie wszczęcia postępowania dyscyplinarnego z podobną argumentacją), a z treści uzasadnienia przedmiotowego postanowienia wprost wynika, iż odwołująca się nie dopuściła się żadnego czynu wypełniającego znamiona deliktu dyscyplinarnego, co w konsekwencji stanowi naruszenie oprócz zasady równego dostępu do służby publicznej i zasady domniemania niewinności, a w konsekwencji skutkowało niezasadnym nieprzedstawieniem Prezydentowi RP wniosku o powołanie odwołującej do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym dla Warszawy - Mokotowa w Warszawie.
4. naruszenie przepisów postępowania, które miały wpływ na treść skarżonej uchwały:
 1. art. 42 ust. 1 u.KRS poprzez sporządzenie uzasadnienia uchwały w sposób niekompletny, niewyjaśniający istoty decyzji Rady, a tym samym uniemożliwiający weryfikację prawidłowości podjętego przez Radę rozstrzygnięcia,
 2. art. 33 ust. 1 w zw. z art. 35 ust. 1 i 2 u. KRS poprzez:
 1. dokonanie oceny kandydatury odwołującej się bez dochowania obowiązku wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy i bez wnikliwego zbadania materiałów sprawy udostępnionych KRS, a przy tym z pominięciem rzetelnej oceny

- kwalifikacji odwołującej się, z przekroczeniem granic zasady swobodnej oceny materiałów,
2. brak określenia i rozpatrzenia zgłoszonej przez odwołującą się kandydatury w oparciu o jednakowe i klarowne dla uczestniczących w konkursie kryteria oceny,
 3. art. 33 ust. 2 u.KRS poprzez zaniechanie zażądania osobistego stawiennictwa odwołującej się pomimo, iż zachodził uzasadniony przypadek o czym świadczy chociażby fakt, iż wszyscy członkowie Zespołu wstrzymali się od głosu co do kandydatury odwołującej się, pomimo, iż uzyskała ona znacząco wyższe poparcie Kolegium Sądu Okręgowego w Warszawie,
 4. §12 ust. 3 pkt 1 w zw. z ust. 5 Regulaminu w zw. z art. 22 ust. 1 u.KRS poprzez zaniechanie zarządzenia dodatkowego postępowania wyjaśniającego w sytuacji, gdy w pierwszym głosowaniu żadna z kandydatek nie uzyskała bezwzględnej większości,
 5. §19 ust. 3 Regulaminu w związku z art. 22 ust. 1 u.KRS poprzez brak rozpoznania wniosku odwołującej się o wystąpienie przez Zespół do Krajowej Rady Sądownictwa o wysłuchanie odwołującej się,
 6. art. 57f § 1 w zw. z art. 57i § 1 ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych poprzez czynienie przez KRS oceny odwołującej się w sposób wykraczający poza kryteria ustawowo określone i sprzecznie z ocenami kwalifikacji odwołującej się sporządzonej przez Sędziów Wizytatorów, w konsekwencji niezasadne przyjęcie, iż: „W ocenie Krajowej Rady Sądownictwa uzyskane przez Panią A. W. oceny kwalifikacji nie przesądzają w sposób jednoznaczny, że daje ona gwarancję wykonywania obowiązków sędziego sądu rejonowego na najwyższym poziomie”.

Uzasadniając swoje stanowisko, skarżąca wskazała, że sposób sporządzenia uzasadnienia skarżonej uchwały uniemożliwia ustalenie, jakie rzeczywiste przesłanki legły u podstawy nie przedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie A. W. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie, co w konsekwencji uniemożliwia dokonanie oceny prawidłowości procesu decyzyjnego w tym zakresie KRS. Wskazała, że nie ma jakichkolwiek rzeczywistych podstaw do odmowy przedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie jej do pełnienia urzędu sędziego sądu rejonowego w Sądzie dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie albowiem kandydatura ta spełniła wszystkie wymogi formalne przy jednoczesnym wysokim poparciem środowiska sędziowskiego,

pozytywnych ocenach Sędziów Wizytatorów, a także wobec braku jakichkolwiek wątpliwości co do postawy etycznej odwołującej się. Zdaniem skarżącej KRS z rażącym przekroczeniem granic swobodnej oceny Kandydatów wskazała, iż: „uzyskane przez Panią A. W. oceny kwalifikacji nie przesądzają w sposób jednoznaczny, że daje ona gwarancję wykonywania obowiązków sędziego sądu rejonowego na najwyższym poziomie”. Przy czym w uzasadnieniu skarżonej uchwały brak jakiegokolwiek uzasadnienia, na podstawie jakich akt dostępnych KRS taka teza jest stawiana. Nadto wskazała, że odmowa przedstawienia wniosku o powołanie odwołującej się do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie na podstawie rzekomego braku gwarancji po stronie odwołującej się „wykonywania obowiązków sędziego sądu rejonowego na najwyższym poziomie” stanowi okoliczność oceny kandydatów nieznaną ustawie Prawo o ustroju sądów powszechnych i przyjęta została całkowicie dowolnie przez KRS, a wobec braku wskazania przesłanek pozwalających spełnić ww. *sui generis* kryterium można przyjąć zasadne przypuszczenie, iż ww. kryterium pozostaje kryterium niemożliwym do spełnienia, powołanym jedynie na potrzeby uznaniowej i bezzasadnej odmowy przedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie na stanowisko sędziego odwołującej się. Nadto skarżąca wskazała, że ww. kryterium zastosowano tylko w stosunku do niej, co wprost stanowi o przyjęciu całkowicie odmiennych i dowolnych kryteriów oceny Kandydatek biorących udział w konkursie, na niekorzyść odwołującej się. Powyższe, zdaniem odwołującej się, świadczy także o oczywistej sprzeczności przedmiotowej uchwały z prawem i to w stopniu rażącym, kiedy to kandydatki biorące udział w jednym konkursie oceniane są na podstawie różnych kryteriów, w tym jedna z nich - odwołująca się oceniana jest na podstawie kryteriów pozaustawowych, całkowicie dowolnie i uznaniowo stosowanych przez KRS. Ponadto zdaniem skarżącej przejawem oczywistego naruszenia zasady równego dostępu do służby publicznej i zasady domniemania niewinności pozostaje przyjęcie przez KRS, iż: „uzasadnione byłoby zgłoszenie przez Panią A. W. kandydatury na stanowisko sędziego dopiero po prawomocnym zakończeniu postępowania dyscyplinarnego”.

Skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonej uchwały w części objętej zakresem zaskarżenia tj. w stosunku do A. W. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Krajowej Radzie Sądownictwa.

W piśmie z 9 stycznia 2024 r. Biuro Krajowej Rady Sądownictwa poinformowało, że Rada w niniejszej sprawie indywidualnej nie składa odpowiedzi na przedmiotowe odwołanie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje

Zgodnie z art. 44 ust. 1 u.KRS uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały Rady z prawem, w szczególności w sprawach o rozpatrzenie i ocenę kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziowskich w sądach powszechnych (art. 3 ust. 1 pkt 1 u.KRS), o ile odrębne przepisy nie stanowią inaczej. Z uwagi na odesłanie do przepisów Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej zawarte w art. 44 ust. 3 u.KRS, Sąd Najwyższy rozpoznaje odwołanie w granicach zaskarżenia oraz w granicach wskazanych podstaw (art. 398¹³ k.p.c.), badając czy nie zachodzi sprzeczność uchwały Rady z prawem (art. 44 ust. 1 u.KRS), zarówno prawem materialnym poprzez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie, jak i prawem procesowym, jeżeli uchybienie mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy (art. 398³ § 1 k.p.c.).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że postępowanie nominacyjne ma charakter sprawy w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji RP dlatego podlega kontroli sądowej pod względem legalności, przestrzegania stosownych procedur prawnych oraz poszanowania praw obywateli, w szczególności wynikających z art. 2 Konstytucji RP (zasada demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej) oraz art. 60 Konstytucji RP (zasada równego dostępu do służby publicznej) (wyrok Sądu Najwyższego z 20 maja 2020 r., I NO 111/19).

Z uwagi na to, że Rada posiada wyłączną kompetencję do oceny kandydatów na stanowiska sędziowskie, rola Sądu Najwyższego ograniczona jest do badania czy zaskarżona uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem. Kontrola

instancyjna nie może bowiem prowadzić do merytorycznej i konkurencyjnej oceny uczestników postępowania nominacyjnego (m.in. wyroki Sądu Najwyższego z: 12 lutego 2014 r., III KRS 1/14; 20 maja 2020 r., I NO 111/19; 2 grudnia 2020 r., I NO 130/20).

Przystępując do oceny legalności zaskarżonej uchwały należy podkreślić, że postępowanie przed Radą ma charakter konkursowy, którego celem jest wyłonienie najlepszego kandydata. Odstąpienie od rekomendowania Prezydentowi RP kandydata spełniającego kryteria formalne jest uprawnieniem Rady i może mieć miejsce, gdy kandydat nie spełnia przesłanek ustawowych lub nie spełnia w stopniu najwyższym kryteriów konkursu na określone stanowisko sędziowskie (m.in. wyroki Sądu Najwyższego z: 6 listopada 2013 r., III KRS 215/13; 11 marca 2014 r., III KRS 3/14). Wybór dokonany przez Radę nie może być arbitralny, oderwany od przesłanek ustawowych oraz zgromadzonej w sprawie dokumentacji (m.in. wyroki Sądu Najwyższego z: 3 czerwca 2019 r., I NO 36/19; 1 lipca 2020 r., I NO 17/20).

Powyższe ma istotne znaczenie w kontekście art. 42 ust. 1 u.KRS, który nakłada na Radę obowiązek sporządzenia uzasadnienia podjętej uchwały w sprawach indywidualnych. Przepis art. 42 ust. 1 u.KRS nie określa elementów, z których powinno się składać uzasadnienie uchwały. W orzecznictwie Sądu Najwyższego słusznie przyjmuje się, że nie jest wymagane, aby uzasadnienie Rady charakteryzowało się takim stopniem szczegółowości, jak ma to miejsce w przypadku merytorycznego rozpoznania sprawy w postępowaniu cywilnym (wyrok Sądu Najwyższego z 20 maja 2020 r., I NO 111/19). Uzasadnienie uchwały nie może stanowić powtórzenia treści całego materiału zgromadzonego w sprawie (wyrok Sądu Najwyższego z 25 czerwca 2019 r., I NO 30/19).

Z uwagi na to, że Sąd Najwyższy nie dokonuje oceny merytorycznej i konkurencyjnej zarówno kryteriów przyjętych przez Radę, jak i uczestnika postępowania nominacyjnego, kluczowe jest, aby treść uzasadnienia uchwały pozwalała na dokonanie oceny podjętej uchwały z punktu widzenia zgodności z prawem, w tym prawidłowości zastosowania kryteriów wyboru określonych w art. 33 i art. 35 u.KRS. Należy przypomnieć, że przepis art. 35 ust. 2 u.KRS określa kryteria ustawowe, jakie należy wziąć pod uwagę w postępowaniu nominacyjnym

(ocena kwalifikacji kandydata, doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia, opinia kolegium właściwego sądu oraz ocena właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów). Rada jest uprawniona do samodzielnego doboru kryteriów oceny przyjętych w danej procedurze nominacyjnej i ustalenia hierarchii ich ważności z punktu widzenia konkursu na konkretne stanowisko sędziowskie (wyrok Sądu Najwyższego z 24 kwietnia 2019 r., I NO 16/19). Istotne znaczenie ma jednak treść uzasadnienia.

Odnosząc powyższe na grunt rozpoznawanej sprawy należy stwierdzić, że doszło do naruszenia przepisu art. 42 ust. 1 u.KRS. Z uzasadnienia zaskarżonej uchwały nie wynika, jakie były motywy rozstrzygnięcia i rzeczywiste powody nierekomendowania Prezydentowi RP odwołującej na urząd sędziego sądu rejonowego. Uzasadnienie zaskarżonej uchwały nie zawiera stosownej argumentacji wyjaśniającej, których z przyjętych przez Radę kryteriów odwołująca nie spełnia albo nie spełnia w najwyższym stopniu. W konsekwencji, nie jest możliwe dokonanie przez Sąd Najwyższy kontroli legalności zaskarżonej uchwały.

Jak wynika z uzasadnienia zaskarżonej uchwały, Rada w oparciu o akta osobowe przedstawiła sylwetkę odwołującej się, przebieg kariery zawodowej i ocenę kwalifikacji sporządzoną przez dwóch sędziów wizytatorów. Przy podejmowaniu decyzji Rada kierowała się doświadczeniem zawodowym kandydatki oraz ocenami kwalifikacyjnymi. Wskazano, że uczestniczka postępowania, pretendująca do objęcia stanowiska sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie, spełniała formalnie wszystkie kryteria wyboru. Uzasadniając nieprzedstawienie skarżącej Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie zadecydowało nie spełnienie łącznie kryteriów wyboru na stanowisko sędziego sądu rejonowego w wystarczająco wysokim stopniu. Rada wskazała, że „oceny kwalifikacji nie przesądzają w sposób jednoznaczny, że daje ona gwarancję wykonywania obowiązków sędziego sądu rejonowego na najwyższym poziomie”.

W ocenie Sądu Najwyższego, argumentacja przedstawiona przez Radę jest ogólnikowa i lakoniczna, co uniemożliwia ocenę czy w przedmiotowym

postępowaniu nominacyjnym decydowały racjonalne kryteria wyboru. Rada nie wyjaśniła, których z przyjętych kryteriów wyboru – w świetle zgromadzonej w sprawie dokumentacji – odwołująca nie spełnia i w jakim zakresie.

Ponadto rozstrzygnięcie Rady jest odmienne od opinii Kolegium Sądu Okręgowego w Warszawie. Co prawda stanowisko Kolegium Sądu Okręgowego w Warszawie nie jest wiążące dla Rady, jednakże brak jakiegokolwiek stanowiska w tym zakresie, uniemożliwia weryfikację zaskarżonej uchwały.

W rozpoznawanej sprawie, wyjaśnienie przyczyn nierekomendowania odwołującej się sprowadza się w istocie do zapewnienia, że w świetle wszystkich okoliczności sprawy odwołująca się nie spełnia kryterium wyboru. Należy jednak przypomnieć, że o zasadności podjętej uchwały nie może przemawiać fakt, że „decyzję podjął organ do tego umocowany, ani też samo zapewnienie tego organu o zasadności podjętej przezeń decyzji (...) Rada winna wskazać w uzasadnieniu te elementy dokumentacji, które przemawiały za odmienną oceną kandydata, do której – co warto podkreślić – Krajowa Rada ma pełne prawo” (wyrok Sądu Najwyższego z 1 lipca 2019 r., I NO 70/19).

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 u.KRS uchylił zaskarżoną uchwałę i przekazał sprawę Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpatrzenia.

Zdanie odrębne od wyroku i uzasadnienia złożył SSN Adam Redzik.

Paweł Czubik Adam Redzik Maria Szczepaniec
[SOP]

Zdanie odrębne SSN Adama Redzika

W uzasadnieniu wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z 21 grudnia 2023 r. (C-718), wydanego w następstwie pytania prejudycjalnego

skierowanego do TSUE przez skład z moim udziałem, Trybunał stwierdził, że skład pytający (Izba Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego) nie ma cechy niezawisłego i bezstronnego sądu ustanowionego uprzednio na mocy ustawy w rozumieniu art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE w związku z art. 47 akapit drugi Karty Praw Podstawowych, a w konsekwencji nie może kierować do Trybunału pytań prejudycjalnych w trybie art. 267 TFUE. Zdaniem Trybunału, pierwotną i zasadniczą przyczyną tego stanu rzeczy jest fakt, że organem nominującym przedstawianych Prezydentowi RP kandydatów na sędziów Sądu Najwyższego była Krajowa Rada Sądownictwa ukształtowana w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2018, poz. 3 ze zm.). Trybunał powiązał swoje rozstrzygnięcie z uprzednim wyrokiem pilotażowym Europejskiego Trybunału Praw Człowieka z 23 listopada 2023 r. w sprawie Wałęsa przeciwko Polsce (skarga nr 50849/21), w którym zaakcentowano wadliwość ukształtowania organu przedstawiającego Prezydentowi RP kandydatów na sędziów poprzez zbytnie uzależnienie procesu wyłaniania sędziowskiej jego części (15 sędziów wybranych spośród sędziów) od władzy ustawodawczej i wykonawczej. To w opinii trybunałów wpływa na ocenę sądu z udziałem sędziów powołanych przez Prezydenta RP z rekomendacji Krajowej Rady Sądownictwa w obecnym kształcie jako niespełniającego kryteriów określonych w orzecznictwie ETPCz i TSUE.

W świetle wskazanych wyroków, konieczne jest przeprowadzenie pilnych zmian legislacyjnych, które usunęłyby wskazane przez Trybunały wady formalne dotyczące sądu z udziałem sędziów powołanych na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. Władzy politycznej Rzeczypospolitej określono roczny termin (wyrok pilotażowy ETPCz) na przeprowadzenie zmian legislacyjnych. Wobec tego, moim zdaniem, Sąd Najwyższy powinien wstrzymać się z wydaniem orzeczenia w sprawie.

M.L.

[a]